

На 11 ноември 1997 г. Вероника реши, че най-после е дошъл моментът да се самоубие. Почисти старателно стаята си в женския манастир, където живееше под наем, изключи радиатора, изми си зъбите и си легна.

Извади от нощното шкафче четирите опаковки приспивателни. Вместо да стрие хапчетата и да ги изсипе в чаша вода, тя предпочете да ги изпие едно по едно, тъй като между намерението и изпълнението има дълъг път, а тя искаше да си остави възможност да размисли по средата. Но след всяко погълнато хапче убедеността ѝ нарастваше: пет минути по-късно опаковките бяха празни.

Тъй като Вероника не знаеше колко време ще мине, преди да изгуби съзнание, тя бе оставила на леглото си едно френско списание – последния брой на „Ом“, току-що пристигнал в библиотеката, където работеше. Прелиствайки страниците, тя попадна на статия за някаква компютърна игра на компактдиск, измислена от бразилския писател Паулу Коелю, с когото случайно се бе запознала в кафенето на хотел „Гранд Юнион“ по време на една конференция. Двата бяха разменили няколко думи, а после издателят му я бе поканил на вечерята в негова чест. Компанията обаче беше голяма и Вероника не успя да си поговори с писателя.

Но фактът, че го познаваше лично, я караше да си мисли, че той е част от нейния свят и ако чете материал за него, времето ще мине по-бързо. Докато чакаше смъртта, Вероника започна да чете за информатиката – тема, която ни най-малко не я вълнуваше, но мимолетният интерес отговаряше на начина ѝ на живот; тя винаги бе търсила онова, което е най-лесно, най-достъпно. Като това списание например.

За нейно учудване, още първият ред на статията я извади от обичайната ѝ пасивност (приспивателните още не се бяха разтворили в стомаха ѝ, но Вероника беше пасивна по природа) и я накара за пръв път в живота си да повярва на една фраза, която приятелите ѝ обичаха да цитират: „Нищо на този свят не става случайно“. Защо точно този първи ред, и то в момента, когато бе започнала да умира? Какво послание се криеше в него, ако наистина съществуваха скрити послания, а не просто случайни съвпадения?

Под картинката, илюстрираща въпросната компютърна игра, авторът на статията задаваше въпроса:

Къде се намира Словения?

„Никой не знае къде се намира Словения – помисли си тя. – Дори това не знаят.“

Но въпреки всичко Словения съществуваше, беше отвън и вътре, в околните планини и на площада пред очите ѝ. Словения беше нейната родина.

Вероника захвърли списанието, не искаше точно сега да се възмуцава от един свят, който не знаеше, че съществуват словенци: честта на нацията ѝ вече не я засягаше.

Бе настъпил часът да се гордее със самата себе си, да си докаже, че може да напусне този живот, че най-сетне се е осмелила да го направи: каква радост! И вършеше това по начина, за който винаги бе мечтала – с хапчета, които не оставят следи.

Тя бе търсила тези хапчета почти шест месеца. Тъй като все не успяваше да си ги набави, накрая започна да обмисля дали да не си пререже вените, макар да знаеше, че стаята ѝ ще се напълни с кръв и монахините ще се ужасят и притеснят. Но самоубийството изисква първо да помислиш за себе си, а после за другите. Тя бе склонна да направи всичко възможно смъртта ѝ да не причини голяма суматоха, ала щом единственият начин бе да си пререже вените, не ѝ оставаше нищо друго. Монахините щяха да почистят стаята и скоро след това да забравят тази история, защото в противен случай щеше да им е трудно отново да я дадат под наем. Дори и в края на XX в. хората все още вярваха в призраци.

Тя би могла, разбира се, да се хвърли от някоя от малкото високи сгради в Любляна, но нали подобна постъпка щеше да причини допълнителни страдания на родителите ѝ. Освен че щяха да бъдат шокирани от смъртта на дъщеря си, щеше да им се наложи да идентифицират обезобразеното ѝ тяло: не, това решение на въпроса бе по-лошо, отколкото от нея да тече кръв, докато умре, защото щеше да остави неизлечими травми у двама души, които желаеха единствено нейното добро.

Родителите ѝ постепенно щяха да приемат смъртта ѝ, но сигурно щеше да им е невъзможно да забравят размазания ѝ череп.

Да се застреля, да скочи от висока сграда, да се обеси – всичко това противоречеше на женската ѝ природа. Когато решат да се самоубиват, жените избират по-романтични начини – прерязват си вените или поглъщат свръхдоза приспивателни. Изоставените принцеси и холивудските актриси са дали много примери в това отношение.

Вероника знаеше, че в живота винаги трябва да изчакаш най-подходящия момент, за да действаш. Случи се така: двама нейни приятели, трогнати от оплакванията ѝ, че напоследък не може да спи, я снабдиха – всеки поотделно – с по две опаковки от някакъв силен наркотик, който вземаха музикантите от едно местно заведение.

Цяла седмица Вероника държи четирите опаковки на нощното си шкафче, като флиртуваше с приближаващата смърт и се сбогуваше – без никаква сантименталност – с това, което се нарича Живот.

Сега бе доволна, че е отишла докрай, и скучаеше, понеже не знаеше какво да прави с малкото време, което ѝ оставаше.

Отново се замисли над абсурдното изречение, което току-що бе прочела. Как е възможно статия за компютри да започне с такъв идиотски въпрос: „Къде се намира Словения?“.

Но тъй като не си намери по-интересно занимание, тя реши да изчете статията докрай. От нея разбра, че заради по-евтината работна ръка въпросната игра се произвежда в Словения – тази странна държава, която сякаш никой освен гражданите ѝ не знаеше къде се намира. За да рекламира продукта, преди няколко месеца френската фирма производител бе организирала коктейл за журналисти от цял свят в един замък край Блед.

Вероника си спомни, че бе чула за коктейла, превърнал се във важно събитие за града. Не само защото замъкът бил украсен така, че максимално да се доближи до средновековната атмосфера на въпросната игра, но и заради последвалия в местната преса спор: присъствали немски, френски, английски, италиански, испански журналисти, а не бил поканен нито един словенец.

Авторът на статията в „Ом“, който сигурно идваше за пръв път в Словения – на разноски на списанието и с намерението да ухажва журналистки, да се прави на интересен, да яде и да пие безплатно в замъка, – бе решил да започне материала с една шега, която вероятно много би се харесала на изтънчените интелектуалци в неговата страна. Сигурно бе разказвал на приятелите си в редакцията неверни истории за местните нрави или за старомодно облечените словенки.

Негова си работа! Вероника умираше и би следвало да се замисли за други неща, като например дали съществува живот след смъртта или в колко часа ще открият тялото ѝ. Но въпреки това – или може би точно заради това, заради важното решение, което бе взела – тази статия я подразни.